

夢幻花

ปริศนา ดอกไม้ มายา

ความจริงที่ถูกปิดซ่อน
กับความลับสุดสะพรึงที่โดนปกปิดไว้
ทุกสิ่งกำลังพังทลาย
เพียงเพราะดอกไม้เพียงดอกเดียว

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ธีรตา วิจิตร แปล

บทนำ ๑

นกกะจอกในสวน ส่งเสียงเจื้อยแจ้ว เมื่อวานนี้เธอนึกสนุกเอาเมล็ดข้าวมาโปรยให้ พวกมันกินกันอย่างเอร็ดอร่อยและคงกลับมาอีกกระมัง แถมนำได้มาเพียงตัวเดียว แต่พาเพื่อนฝูงมาด้วย

เมื่อคะซีโกะเรียงอาหารบนโต๊ะกินข้าวเสร็จ ซินอิจิเดินแหวกม่านลูกปิดเข้ามา ชายหนุ่มเปลี่ยนเสื้อผ้า ผูกเน็คไทเรียบร้อย แต่ยังคงสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้น เพิ่งจะเข้าเดือนกันยายน ยังคงมีไอร้อนของฤดูร้อนแผ่รังสีร้อนระอุ

“ไอ้ ชูปมิโซะหอยซิจิมิ^๑ เรอะ ช่วยได้มากเลย” ซินอิจิปูเบาะรองนั่งก่อนลงนั่งขัดสมาธิ

“หายเมาค้างแล้วหรือคะ” คะซีโกะถาม

เมื่อคืนซินอิจิลับบ้านมาด้วยใบหน้าแดงก่ำ เพื่อนร่วมงานชวนเขาไปดื่มสังสรรค์ คงจะดื่มเหล้าญี่ปุ่นที่ร้านแผงลอยมาหนักทีเดียว

“อ้อ สบายมาก” ซินอิจิพูดเช่นนั้น แต่สองมือคว้าถ้วยชูปมิโซะเป็นอันดับแรก คงเพราะฤทธิ์เหล้ายังหลงเหลือ

^๑ หอยน้ำจืดชนิดหนึ่ง

ปริศนาดอกไม้มายา

“อย่าตี้มมากเกินไปนะคะ คนที่คุณต้องเลี้ยงดูไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียวแล้วนะ”

“อ้อ รูน้า” ซินอิจิวางถ้วยชุปมีโตะลงแล้วจับตะเกียบ

“รู้จริงหรือ”

คะซีโกะนั่งคุกเข่าประนมมือ แล้วพึมพำเสียงค่อยว่าทานแล้วนะคะ

ทันใดนั้นซินอิจิก็อ้มเพลง *วะคัตจะอิรุเคะโด ยะเมะระระใน* (รู้แก่ใจแต่เล็กไม่ได้) ท่อน “ซูดาระ” ของอุเอะกิ ฮิโตะชิ ที่กลายเป็นวลีสือตบเรียงปรั้งพอดคะซีโกะมองค้อน เขาก็หัวเราะฮาๆ อย่างซุกซนจนคะซีโกะผลอยิ้มตาม เธอชอบความร่าเริงในตัวสามี

เมื่อกินอาหารเข้าเสร็จ ซินอิจิลุกขึ้นก่อนคว่ำกระเปาะเอกสารที่วางไว้ตรงประตูห้อง

“คืนนี้ล่ะคะ” คะซีโกะถาม

“คงดีก็เหมือนเดิม จะกินมื้อเย็นมาจากข้างนอกเลย ช่วยต้มน้ำอาบเตรียมไว้ให้หน่อย เตี้ยกลับมากจะได้แช่เลย”

“เข้าใจแล้วค่ะ”

ซินอิจิทำงานกับบริษัทก่อสร้าง ได้ยินว่าต้องเตรียมการสำหรับโตเกียวโอลิมปิกในอีกสองปีข้างหน้า งานจึงกองเป็นภูเขา

เธอได้ยินเสียงร้องไห้แผ่วเบาดังมาจากห้องข้างๆ ลูกสาวคนแรกที่เพิ่งอายุครบหนึ่งขวบคงจะตื่นแล้ว

“ตื่นแล้วสินะ”

คะซีโกะมองห้องข้างๆ เห็นลูกสาวลูกนั่งอยู่บนฟูก

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ หลับสบายไหม” คะซีโกะอุ้มเด็กน้อยมาหาซินอิจิ

“อ้อ พ่อไปก่อนนะ” ซินอิจิลูบแก้มลูกสาวก่อนสวมรองเท้า

“แม่จะเดินไปส่งพ่อถึงสถานีนะ” ว่าแล้วคะซีโกะก็ใส่รองเท้าแตะ

พวกเขาอาศัยอยู่ในบ้านชั้นเดียวสไตล์ญี่ปุ่น ซึ่งไม่ใช่ทรัพย์สินส่วนตัว แต่เป็นทรัพย์สินของบริษัท ความฝันของทั้งคู่คือสักวันพวกเขาต้องมีบ้านของตัวเองให้ได้

หลังล็อกประตู ครอบครัวยิ้มหน้ากันออกจากบ้าน เพิ่งจะเจ็ดโมงเศษ

ผู้คนเดินถนนยังคงบางตา แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้พบปะทักทายคนที่กำลังตัก
น้ำราดถนนหน้าบ้านบ้าง

เมื่อใกล้ถึงสถานีรถไฟ พวกเขาได้ยินเสียงประหลาดดังมาจากที่ไกลๆ
คล้ายคนตะโกนใส่กัน มีเสียงผู้หญิงร้องสูงปรี๊ดราวกับนักร้องโซปราโน

“อะไรนะ” ชินอิจิเอ่ย

“ไม่รู้สิ คะซึโกะเอียงคอ แล้วเสียงก็เงียบไปในที่สุด

พวกเขาออกมาถึงถนนหน้าสถานีที่มีร้านค้าเรียงรายซึ่งยังคงปิดอยู่

“อยากดูหนังจังเลย” ชินอิจิพูดขึ้นหลังมองโปสเตอร์ที่แปะตามกำแพง
อาคาร โปสเตอร์ภาพยนตร์ที่คัตสึ ชินทาโร่ แสดงนำ

“นั่นก็อยากดู”

“อืม นั่นสิ กว่าสาวน้อยจะโตคงยากหน่อย” ชินอิจิมองลูกสาวใน
อ้อมแขนคะซึโกะ เด็กน้อยผล็อยหลับไปอีกรอบตอนไหนไม่รู้

มีเสียงดังฉิวะ แล้วผู้ชายคนหนึ่งที่โผล่พรวดมาจากซอยข้างๆ เขา
สวมเสื้อกั๊กสีแดง มือถือท่อนไม้ตัวยาว

พวกเขาคะซึโกะชะงักเท่าไรไม่ว่าผู้ชายคนนั้นจะเป็นใคร แต่เขากำลัง
จ้องมองพวกเขา

หลังจากนั้นสองสามวินาที ชินอิจิก็ตะโกนว่า “หนีเร็ว”

คะซึโกะจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่วินาทีถัดมาความหวาดกลัวก็แล่น
ปราดไปทั่วร่าง

ชายคนนั้นถือดาบญี่ปุ่นอาบเลือด เธอเข้าใจแล้วว่าที่เสื้อของเขาเป็น
สีแดงฉานก็เพราะเลือดนั่นเอง

เธอกลัวจนส่งเสียงร้องไม่ออก ขาทั้งสองข้างแข็งทื่อ

ชายคนนั้นตรงดิ่งเข้ามาหา นัยน์ตาดูไม่เหมือนมนุษย์ เขาดูเลือดขึ้นหน้า
และขาดสติ

ชินอิจิยื่นเอาตัวเองบังเพื่อปกป้องพวกเขาคะซึโกะ แต่ชายคนนั้นกลับ
ไม่ลดความเร็ว ปราดเข้ามาทางชินอิจิ

เธอมองเห็นปลายดาบญี่ปุ่นแทงทะลุหลังของสามี มันเป็นภาพที่
เหลือเชื่อ แผ่นหลังของเขาย่อมเป็นสีแดงในพริบตา

ปริศนาดอกไม้บ้ายา

จังหวะที่ซินอิจิล้มลง เธอพยายามจะเข้าไปประคอง แต่ทว่าเมื่อเห็นชายบ้าคลั่งดึงดาบญี่ปุ่นออกจากร่างของสามี เธอก็ตระหนักว่าตัวเองควรทำอย่างไร เธอกระชกถอดลูกสาวแล้วหันหลังออกวิ่ง

แต่เสียงฝีเท้าไล่ตามหลังเธอมาด้วยความเร็วสูง หนีไม่พ้นแน่ เธอคิดคะซึโกะคู้ตัว ตระกองถอดลูกสาวแน่น

ทันใดนั้นเธอก็ได้รับแรงกระแทกบริเวณกลางหลัง รวากับถูกคีมขนาดใหญ่อั้งไฟจนวนร้อนจัดนาบ จากนั้นสติก็หลุดลอยไปในทันที

บทนำ ๒

ทุกปี ช่วงวันทะนะบะตะ^๑ เป็นธรรมเนียมของตระกูลกะโมะที่ทั้งครอบครัวจะไปรับประทานปลาไหลกันพร้อมหน้าพร้อมตา โชตะไม่ได้ไม่พอใจในเรื่องนั้น เขาโปรดปรานปลาไหล แต่สิ่งที่เขาอยากให้เลิกสักทีคือพิธีการก่อนหน้านั้น

เวลานั้นจะมีการจัดตลาดดอกบานเช้าที่อิริยะ เขตไทโต ทุกคนใช้เวลาเดินวนดูตลาดประมาณสองชั่วโมง แล้วสุดท้ายจึงมุ่งไปยังร้านปลาไหลเก่าแก่ที่ชิตะยะ ทุกคนที่ว่าเป็นพ่อแม่ พี่ชาย และตัวโชตะเองรวมเป็นสี่คน ซึ่งบางครั้งพ่อแม่ก็สวมชุดยูกะตะ หลังจากสมาชิกทั้งกลุ่มโดยสารรถไฟใต้ดินมาถึงสถานีอิริยะ ก็จะไปตามถนนโคะโตะโตะอิที่มีร้านค้าดอกบานเช้าและแผงลอยเรียงราย

สมัยเด็กโชตะไม่รู้สึกละไร แต่เขาซักซี้เกียดตามครอบครัวมาทำเรื่องแบบนี้ นี่ก็สิบสี่ปีแล้ว เขาไม่ได้เกลียดงานเทศกาล แต่การทำกิจกรรมร่วมกับพ่อแม่ช่างสุดแสนจะเหนื่อย ถ้าไม่มีปลาไหล จ้างให้เขาคงไม่ติดสอยห้อยตามมาเด็ดขาด

^๑วันที่ ๗ เดือน ๗ ชาวญี่ปุ่นมักตัดกึ่งไม่มาบักไว้ และเขียนคำอธิบายสั้นๆ ห้อยกับกึ่งไม้

โซตะไม่เข้าใจ เดิมทีทำไมเรื่องนี้ถึงกลายเป็นธรรมเนียมบ้านกะโม้ไม่ได้ เขาลองถามซินจิผู้เป็นพ่อก็ได้รับคำตอบว่าไม่มีเหตุผลใดเป็นพิเศษ

“ตลาดดอกบานเช้าเป็นเครื่องบ่งบอกฤดูกาลหรือเรียกว่าวัฒนธรรมญี่ปุ่นก็ได้ การสนุกกับสิ่งนั้นไม่เห็นจำเป็นต้องมีเหตุผล”

แต่พอบอกพ่อของเขาตามตรงว่าเขาไม่สนุกด้วย “งั้นก็ไม่ต้องไป แต่ออกกินปลาไหลนะ” พ่อชี้แจงอย่างเย็นชา

อีกอย่างที่โซตะนึกประหลาดใจคือ โยสึเกะพี่ชายไม่เคยบรีปากบ่นสักคำ โยสึเกะแก่กว่าโซตะสิบสามปี เขาอายุยี่สิบเจ็ด การศึกษาสูง ทำงานข้าราชการ แกรมรูปร่างหน้าตาไม่เลวจึงเนื้อหอมไม่ใช่เล่น อันที่จริงเหมือนจะเคยคบหาผู้หญิงมาหลายคนแล้ว แต่พี่กลับเข้าร่วมธรรมเนียมนี้อย่างเป็นประจำทุกปี ปกติในคำคืนวันทะนะบะตะ เขานิยมอยู่กับคนรักมากกว่าครอบครัวมิใช่หรือ

ทว่าเขาไม่กล้าถามคำถามนี้กับเจ้าตัวลี้กที่ ตั้งแต่สมัยก่อนโซตะไม่ค่อยถูกกับพี่ชายที่อายุห่างกันมาก กรณีนี้ก็เช่นกัน เขาว่าพี่คงเห็นเป็นเพียงคำถามโง่งงไร้สาระ

นอกจากนี้พ่อถึงตลาดดอกบานเช้า โยสึเกะจะเพ่งมองดอกบานเช้าอย่างใจจดใจจ่อเหมือนซินจิ สีหน้านั้นแทนที่จะเรียกว่าเปล็ดเพลิน กลับดูเหมือนสายตาของนักวิทยาศาสตร์ที่สังเกตการณ์บางสิ่งบางอย่างมากกว่า

“ไม่เห็นเป็นไรเลย แค่มาดูเล่นกับครอบครัวปีละครั้งเอง” ซิมะโกะผู้เป็นแม่บอกปิดคำบ่นของโซตะ “ไม่สนุกหรอกที่ได้ฟังเรื่องเล่าของพ่อค้าดอกบานเช้า แม่สนุกจะตาย”

โซตะถอนหายใจ เขาเลิกเถียง การชมตลาดดอกบานเช้าของบ้านกะโม้เป็นกิจวัตรตั้งแต่ก่อนแม่ของเขาจะแต่งงาน ทำทางเธอจะไม่เคยนึกตะขิดตะขวงใจเรื่องนี้เลยสักครั้ง

ด้วยเหตุนี้ ปีนี้อันหึ่งครอบครัวก็ยกโขยงกันไปอิริยะ ถนนโคะโตะโตะอิ ซึ่งถูกปิดถนนสามเลนฝั่งหนึ่งคลาคล่ำด้วยผู้คนมหาศาลเหมือนเช่นปกติ หญิงสาวในชุดยูเกะตะเดินขวักไขว่ รถตำรวจออกวิ่งคอยดูแลรักษาความปลอดภัย

ตลาดดอกบานเช้ามีผู้ประกอบการร่วมออกร้านเกินหนึ่งร้อยยี่สิบร้าน ชินจิกับโยสึเกะเที่ยวเข้าไปดูร้านของพวกเขาทีละร้าน เอ่ยทักทายกันสั้นๆ กับคนที่ร้านบ้าง แต่พวกเขาไม่เคยซื้อต้นไม้สักต้น แต่พินิจพิจารณาดอกไม้เท่านั้น

ช่วยไม่ได้ โชตะปราดสายตามองบรรดากระถางดอกไม้ที่วางเรียงเป็นแถว ส่วนมากเป็นดอกบานเช้าขนาดใหญ่ แต่ดอกไม้ที่เป็นตัวเอกกลับเที่ยวเฉา ได้ยินว่าดอกบานเช้าจะบานเฉพาะตอนเช้า ดูดอกไม้เที่ยวๆพวกนี้ สดุดตรงไหน เขาสงสัยเหมือนทุกที

แต่มีคนจำนวนมากซื้อกระถางดอกบานเช้า “หลังจากนี้บานให้สวยๆ นะ” เจ้าของร้านพูดกับลูกค้าผู้มีอุปการคุณ กระถางติดป้ายเขียนว่า “ตลาดดอกบานเช้าอิริยะ” คนที่มาซื้อเพราะเลี้ยงป้ายนั้นมีจำนวนมากพอสมควร

ระหว่างเดิน โชตะเกิดเจ็บเท้าขวาบริเวณข้างนิ้วก้อย คงเพราะเขาสวมรองเท้ากีฬาคู่มือใหม่ มีหน้าซ้เขายังทำเก่งด้วยการไม่ใส่ถุงเท้า เขาเงยไว้เพราะถ้าบอกคงโดนดุแหง

ผู้คนออกันบริเวณทางเข้าคิชิโมะจิน^๒ มองขึ้นไปเห็นโคมกระดาษเรียงราย

เขาปวดขาขวาหนักขึ้น พอลองถอดรองเท้ากีฬาที่พบว่าผิวหนังบริเวณข้างนิ้วก้อยขวาเปิดขึ้นมาตามคาด

เจ็บขา เขาบ่นกับชิมะโกะ เธอดูเท้าของลูกชายแล้วทำหน้ายุ่งยากใจเล็กน้อย และบอกกับพวกชินจิที่เดินนำหน้าให้ทราบ ชินจิตอบอะไรบางอย่างด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

ในที่สุดชิมะโกะก็ย้อนกลับมา

“พ่อเขาว่าช่วยไม่ได้ ให้ไปพักก่อน รู้ทางไปร้านปลาไหลใช้ไหม พ่อเขาให้รองเท้าหุ้มมูที่จะไปถนนเส้นโน้นนะ”

“เข้าใจแล้ว”

โชคช่วย เขาคิด นอกจากไม่ต้องทนปวดขาแล้ว ยังรอดพ้นจากการ

^๒ เทพคุ้มครองเด็กและการกำเนิด

ปรีศนาดอกไม้บายา

เดินชมดอกบานเช้าอีกด้วย

ถนนโคะโตะโตะอิมิเกาะกลางถนน ผู้คนที่เดินจนเมื่อยมักจะมานั่งพักต่างเก้าอี้ โซตะหาที่ว่างหย่อนกันลงนั่ง

สักพักก็มีคนมานั่งข้างเขา เขาเหลือบเห็นชุดยูกะตะและร้องเท้าเกียะคงเป็นสาวรุ่นหรือเด็กผู้หญิง เพราะสายผ้ารัดรองเท้าเกียะเป็นสีชมพู

โซตะถอดรองเท้าเพื่อตรวจดูเท้าขวาของตัวเองอีกครั้ง เลือดไม่ออกแต่ตรงส่วนหนึ่งเปิดแดงกำ อยากแปะพลาสติกจริง

ท่าจะเจ็บน่าดู เสียงดังขึ้นจากข้างตัว โซตะหันขวับมองด้านข้าง เห็นเด็กสาวในชุดยูกะตะกำลังจ้องมองเท้าของเขา ใบหน้าเธอเล็ก ดวงตาโตเฉียงขึ้นเล็กน้อยชวนให้นึกถึงตาแมว แต่สันจมูกเรียบ เธอน่าจะอายุเท่ากับโซตะ

เมื่อสายตาสบกัน เด็กสาวรีบเบือนหน้าหนี โซตะเองก็รีบหันกลับมา มองตรงไปข้างหน้า รู้สึกเหมือนหัวใจพองโต ร้อนวูบไปทั่วร่าง โดยเฉพาะตรงใบหูที่ร้อนผ่า

อยากเห็นหน้าอีกครึ่งจ้ง เขาคิด ลองหันไปตีใหม่ แต่คราวนี้เธออาจนึกขยะเขยงก็ได้

ตอนนั้นเองที่มีคนเดินผ่านหน้าเขาไปอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันก็มีสิ่งของตกอยู่บนพื้น

เพราะมัวแต่สนใจเด็กสาวข้างกาย เขาจึงมีปฏิกิริยาโต้ตอบช้าลงเล็กน้อยกว่าจะรู้ว่าสิ่งที่ตกอยู่ตรงหน้าเป็นกระเป๋าต๋างค์ก็กินเวลาหลายวินาที เขาเอื้อมมือไปเก็บ และเมื่อหันมองอีกครั้งก็ไม่อาจรู้ได้ว่าใครทำตก

“น่าจะเป็นของคุณลุงคนนั้น คนที่ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว” เด็กสาวข้างตัวชี้ เธอคงจะเห็น

“เอ่ คนไหนเธอ” โซตะสวมรองเท้า

“ตรงโน้น คนที่เพิ่งเดินผ่านหน้าแฉงลอย”

โซตะไม่รู้ว่าคุณไหนอยู่ดี แต่ก็ถือกระเป๋าต๋างค์ออกวิ่ง พลันนี้วก้อยเท้าขวาก็เจ็บจี๊ด เขานิ้วหน้าเดินลากเท้า

เด็กสาวชุดยูกะตะเดินตามมาด้านหลัง “รู้ไหมว่าคนไหน”

“ไม่รู้เลย”

“งั้นก็แกล้งสิ”

เธอย่นคิ้ว กวาดสายตามองไปไกล หลังจากมองไปรอบตัวหลายครั้ง ก็เบิกตาโต

“ตรงโน้น หน้าแผงที่มีป้ายผ้าสีแดง คนที่ใส่เสื้อเซ็ตสีขาที่มีผ้าขนหนู คล้องคอ”

โซตะมองตามที่เขาบอก มีแผงลอยที่แขวนป้ายผ้าสีแดงจริงๆ หน้าแผงมีบุคคลซึ่งตรงตามคำบรรยายของเธอ ชายร่างผอม อายุราวห้าสิบปี

เขาข่มความเจ็บปวดแล้วเร่งฝีเท้าเข้าไปหา ชายคนนั้นคุยกับผู้หญิงที่เหมือนจะมาด้วยกันพลางล้วงกระเป๋าตรงบันท้าย จากนั้นเขาก็หยุดกึกก่อนหันหลังกลับ เริ่มควานหาในกระเป๋าอีกข้างเหมือนจะรู้ตัวแล้วว่าทำกระเป๋าสตางค์หล่นหาย

โซตะและเด็กสาวชุดยูกะตะวิ่งเข้าไปหาชายวัยกลางคน เอ้อ เขาส่งเสียงทัก

“เอ๋ มีอะไร” เขาหันกลับมาด้วยสีหน้าบึ้งตึง ดวงตาแดงก่ำ

“ทำกระเป๋าตกรึเปล่าครับ” โซตะโชว์กระเป๋าตางค์ที่เขาเก็บได้

ดวงตาและปากของชายวัยกลางคนอ้ากว้างพร้อมกัน ได้ยินเสียงเขา สุดท้ายใจดั่งเหือก

“ใช่ หล่นตรงไหนกันนะ”

“ตรงนั้นล่ะครับ”

ชายวัยกลางคนรับกระเป๋าตางค์ ส่วนมืออีกข้างก็ทาบหน้าอก

“อา ดีจัง เกือบชวยแล้ว ไม่รู้ตัวเลยนะเนี่ย”

ผู้หญิงที่มาด้วยยิ้มเจื่อน “ระวังหน่อยสิ เฟอะพะจริง”

“จริงด้วยสินะ เฮ้อ ช่วยได้มากเลย ขอบใจนะ ได้คุ้กรักวัยรุ่นช่วยไว้จนได้”

ได้ยินชายคนนั้นพูด โซตะถึงกับเหวอ นึกขึ้นได้ว่าเด็กสาวชุดยูกะตะยืนอยู่ข้างๆ

“นี่ ไม่มากเท่าไรหรนะ” ชายวัยกลางคนหยิบธนบัตรหนึ่งพันเยนจากกระเป๋าตางค์ “ให้พวกเธอเอาไปดื่มชากัน”

ปรีศนาดอกไม้บายา

“ไม่ละครับ”

“เกรงใจทำไมเล่า ของที่ให้แล้วฉันไม่รับคืนหรอกนะ”

ชายวัยกลางคนยึดเหยียดธนบัตรหนึ่งพันเยนใส่มือโชตะ แล้วเดินจากไปพร้อมหญิงสาว

โชตะมองเด็กสาวชุดยูกะตะ “เอาไงดี”

“รับๆ ไปเหอะ”

“งั้นแบ่งกันคนละครึ่ง”

“ไม่เอาหรอก”

“ทำไมล่ะ”

“ก็คนที่เก็บได้ไม่ใช่ฉัน”

“ถ้าฟังฉันคนเดียวคงหาคุณลุงไม่เจอแน่...เอางี้” โชตะมองแฝงลอยไกลๆ “ใช้เงินนี้ซื้ออะไรกันมัย อย่างน้ำผลไม้”

สีหน้าของเด็กสาวปกปิดความพึงพอใจไม่มิด

“งั้น...ซอฟต์ครีมละกัน”

“ซอฟต์ครีมเหรอ มีแฝงลอยไหนขายริเปล่านะ”

“ตรงโน้นมีร้านสะดวกซื้อ”

“อ๊ะ งั้นเหรอ” ถึงจะบอกว่าเป็นงานเทศกาล แต่ก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องซื้อของที่แฝงลอยเท่านั้น

เขาซื้อซอฟต์ครีมสองโคนจากร้านสะดวกซื้อก่อนแบ่งครึ่งเงินทอนทั้งคู่ยื่นบนริมทางเท้า หันหน้าออกไปทางถนนโหระซึ่งรถแล่นสวนกันขวักไขว่ระหว่างกินซอฟต์ครีม

“มาคนเดียวเหรอ” เด็กสาวถาม

“ใช่ที่ไหน โชตะตอบ

“มากับที่บ้าน หลังจากนั้นจะไปกินข้าวกันเป็นธรรมเนียมทุกปีนะ เช็งจะเย่”

“เห” เด็กสาวทำตาโต “มีบ้านที่ทำแบบเดียวกันด้วยแฮะ”

“พูดแบบนี้แสดงว่าบ้านเธอก็ด้วยเหรอ”

“ก็นะ ไม่รู้ทำไม แต่โดนสั่งให้มาตลาดดอกบานเช้าตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว

เห็นเขว่าเป็นหน้าที่ของคนที่เกิดและเติบโตในพื้นที่นี้แหละ พุดอะไรแซ่ซเซยเนอะ”

“บ้านอยู่แถวนี้สินะ”

“อืม อูเอะโนะ”

ถ้าเป็นที่นั่นคงเดินมาได้เลย คนในพื้นที่จริง ๆ ด้วย

“ฉันอยู่เขตโคโตะะ ย่านคิบะ รู้จักมั๊ย”

“รู้ ที่มีพิพิธภัณฑ์ศิลปะไซม์มัย”

“ใช่ อ่อ จริงสิ เธอไม่ได้มากับครอบครัวเธอ”

“อยู่แถวนี้แหละ ฉันเหนื่อยเลยมาพัก แล้วนายล่ะ”

“พอกัน เท้าเป็นเสียวแบบนี้” เขาชี้ที่เท้าขวา

อ้อ จริงด้วย ว่าแล้วเด็กสาวก็หัวเราะ เธอเผยรอยยิ้มให้เห็นเป็นครั้งแรก หัวใจโชตะเต้นตุบ ๆ

“ฉันกะโมะ โชตะ” เสียงเขาสั่นเล็กน้อย จนถึงตอนนี้เขายังไม่เคยแนะนำตัวกับผู้หญิงมาก่อนเลย

“กะโมะ...เธออ่านนะ”

“นามสกุลแปลกใช่ไหมล่ะ ฟังเหมือนกะมะกะเอะรุ”

เด็กสาวสายหน้า “ไม่หรอก”

เขาบอกคันจิ เขามักจะอธิบายอักษรกะว่า “ตัวอักษรอุระ จากอุระยลึที่ใส่คุสะคังมุริ”^๑ เสมอ

เด็กสาวแนะนำตัวเองเช่นกัน เธอชื่ออิบะ ทะคะมิ เธอพูดถึงตัวอักษร ทะคะว่า “ทะคะ จากคำว่าโอะยะโคโค ที่แปลว่าลูกกตัญญู แต่คนส่วนใหญ่ชอบพูดว่า อย่างเธอน่าจะมาจากโอะยะฟูโค ที่แปลว่าลูกกตัญญูมากกว่า” แล้วก็ขำ

พอคุยกันนานเข้าก็พบว่าเธอเรียนชั้นมัธยมต้นปีสองเหมือนกัน ดังนั้นเลยผลัดกันบอกชื่อโรงเรียน เมื่อได้ยินชื่อโรงเรียนเอกชนที่โชตะศึกษา

^๑ คางคก

^๒ ส่วนประกอบที่อยู่ด้านบนตัวอักษรคันจิ

ร้านปลาไหลเจ้าประจำ ชิเมโกะถามว่าไปทำอะไรมา แต่เขาตอบว่าไม่มีอะไร เป็นพิเศษ ส่วนพ่อและพี่ชายไม่มีที่ทำงานว่าจะสนใจพฤติกรรมของโชตะ

เมื่อกลับถึงบ้านเขาก็มุดหัวเข้าห้องทันที แม้จะรับประทานข้าวหน้าปลาไหลหมดเกลี้ยง แต่เกือบจ่ำรสชาติแทบไม่ได้เลย เพราะเขามัวแต่คิดถึงเรื่องของทะเลคะมิ

เขาเปิดคอมพิวเตอร์ที่ได้เป็นรางวัลตอนสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้นได้ และเช็คอีเมลทันที เพื่อนของเขาส่งอีเมลมาด้วย แต่พวกนั้นเอาไว้ทีหลัง เขาไล่สายตากดูล่องซาเข้า

เจอแล้ว

หัวข้อเขียนว่า ทะคะมิคะ ส่วนเนื้อหาเขียนว่า ผูกตัวด้วยนะ ตามด้วยอีโมติคอนขยับตา หัวใจโชตะบีบรัดแน่น

ชีวิตของโชตะเปลี่ยนไปตั้งแต่คำคิณั้น ทุกวันสนุกจนหยุดไม่ได้ แม้กระทั่งสีสันของบรรยากาศที่ล้อมรอบตัวเขาก็ดูแตกต่าง

พอกลับจากโรงเรียน เขาจะรีบวิ่งฉิวไปเช็คอีเมล แน่หนอนว่ามีอีเมลจากทะเลคะมิส่งมา ฝ่ายโชตะเองก็ส่งอีเมลไปทุกวันเช่นกัน เนื้อหากี่ไม่ได้สลักสำคัญอะไรและไร้สาระ อย่างระหว่างการแข่งฟุตบอล เขาตั้งท่าจะกระโดดเอาหัวโหม่งลูกบอล แต่กลับหัวกระแทกกับเพื่อนบ้าง หรือใส่เสื้อยืดกลับด้านทั้งวันโดยไม่รู้ตัว แล้วมานั่งอับอายขายขี้หน้าเอาภายหลังบ้างอย่างไรก็ตาม ความจริงที่ว่าเขากับทะเลคะมิเชื่อมโยงกันผ่านทางอีเมลก็ชวนให้มีความสุข ไม่ว่าเนื้อหาจะน่าเบื่อแค่ไหน เธอจะตั้งใจตอบอีเมลกลับมาอย่างสุภาพ และเขาก็เขียนอีเมลตอบกลับเธอเสมอ บางครั้งวันหนึ่งๆเราเคยส่งอีเมลหากันเกินสิบหน

เป็นธรรมดาที่การคุยกันทางอีเมลเริ่มจะไม่พอ เขาอยากคุยกับเธอต่อหน้าเหมือนกับในคิณั้น

พอส่งอีเมลในความหมายทำนองนั้นไป เธอก็ตอบกลับมาว่า *นั่นสิฉันก็อยากเจอนะ* พอโชตะเห็นคำตอบนั้น เขาก็ยกกำปั้นสองมืออยู่หน้าคอมพิวเตอร์

เข้าสู่ช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ทั้งสองคนเลยนัดเจอกันที่สวนสาธารณะ

อุเอะโนะ เขาบอกชิมะโกะว่าจะไปเที่ยวกับเพื่อนก่อนออกจากบ้านมา

ทะคะมิมาสวนสาธารณะอุเอะโนะด้วยเสื้อเชิ้ตสีฟ้ากับกางเกงขาสั้น ดูกระฉับกระเฉงต่างจากตอนสวมชุดยูกะตะ เขาเรียวยาวโพล้พันกางเกงขาสั้น เล่นเอาโชตะใจเต้นตึกตักไม่กล้ามองตรงๆ ยิ่งกว่านั้นเขาไม่กล้าจ้องหน้า เด็กสาวเต็มตาด้วย จึงส่องมองไปทางอื่น

“กะโมะคุง ไม่ได้นะ ตอนคุยกันต้องสบตากับคู่สนทนาด้วยสิ” ทะคะมิ ตำหนิเมื่อทั้งสองนั่งประจันหน้ากัน

“อ๊ะ ขอโทษ จริงด้วยเนอะ” โชตะขอโทษ พลงมองหน้าทะคะมิแบบ เต็มตา เลี้ยววินาทีที่สบตาเธอ รู้สึกเหมือนโดนชมขวัญจนต้องก้มหน้าหนี แต่เขาก็หักห้ามใจได้สำเร็จ จากนั้นเขาไคร่ครวญความสวยของเธออีกครั้ง ดวงตากลมโตพราวระยับกระซากใจ ผิวเนียนละเอียด เครื่องหน้าชายชาว สมมาตรอย่างสมบูรณ์แบบ ชวนให้นึกถึงแจกันดินเผาสีชาว

“มีอะไรหรือ” ทะคะมิถามอย่างหวาดระแวง

“อืม ไม่มีอะไรหรอก” เขาเปลือยหลบสายตาก็อีกครั้ง

ทั้งคู่พูดคุยกันหลายต่อหลายเรื่อง รวมถึงเรื่องที่ครอบครัวยุเอะโนะ เป็นหมอลูกทุ่งรุ่น ซึ่งเธอหรือน้องชาย ใครสักคนต้องเจริญรอยตาม

“หมอละ คงลำบากน่าดู”

“บ้านกะโมะคุงล่ะ”

“บ้านฉันเป็นตำรวจ แต่ถึงจะพูดอย่างนั้น ปีนี้พ่อฉันก็เกษียณแล้วละ เรียกว่าเจ้าของบ้านจะถูกกว่ามั้ง พ่อปล่อยให้พวกแมนชั้นให้เช่านะ”

“อ่า ว่าแล้วว่าต้องรวย”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกน่า”

เวลาผ่านไปในช่วงพริบตา การสนทนากับทะคะมิสนุกมาก วันนั้น พวกเขาต่างแยกย้ายกันหลังจากนัดเจอกันในครั้งหน้า

พวกเขาเจอกันครั้งถัดมาคืออีกห้าวันให้หลัง สถานที่คือสวนสาธารณะ อุเอะโนะดังเดิม ทะคะมิมาในชุดวันพีชและเปลี่ยนทรงผมเล็กน้อยทำให้ดู เป็นสาวขึ้นมาก

เด็กสาวทั้งรอบรู้และคุยเก่ง ในขณะที่เดียวกันก็เป็นผู้ฟังที่ดี โชตะ

ไม่มั่นใจในการพูดของตนเองเลย แต่พออยู่กับเธอแล้วคำพูดกลับพรั่งพรูออกมาอย่างน่าอัศจรรย์ บางทีเขาคงถูกเด็กสาวขึ้นน้ำอย่างเชี่ยวชาญ

วันนี้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเช่นเดิม แต่พิเศษตรงที่วันนี้ทะเลจะมีขอมเรียกเขาว่า “โซตะคุง” ส่วนเขาก็เรียกเธอว่า “ทะเลคะมิ” แม้จะชวนทะเลซัดตะขวงในทีแรก แต่ก็เคยชินได้อย่างรวดเร็ว เรื่องนั้นทำให้เขาจิตใจเสียยิ่งกว่าอะไร

หลังจากนั้นพวกเขานัดเจอกันราวสัปดาห์ละครั้ง ความจริงเขาอยากเจอเธอบ่อยกว่านี้ แต่ทะเลคะมิไม่ค่อยว่างเพราะต้องเรียนหนัก พวกเขาไม่ได้นัดเจอกันแค่ที่สวนสาธารณะ บางครั้งไปดูหนังด้วยกันบ้าง แต่เรื่องนั้นกลับทำให้เขาเสียใจภายหลัง เพราะถึงแม้หนังจะสนุก แต่เขาพูดคุยกับทะเลคะมิไม่ได้ระหว่างที่ดู ฉะนั้นที่อุตสาหะนัดเจอกันก็ไร้ความหมาย

เพิ่งแยกจากกันเพียงครึ่งเดียวแท้ๆ แต่กลับอยากเจออีกแล้ว เมื่อกลับถึงบ้าน เขาก็รีบเปิดคอมพิวเตอร์แล้วพิมพ์อีเมลส่งหาทะเลคะมิทันทีว่า สนุกมากเลย อยากเจออีกจัง ทำยังไงเขาก็สลับเรื่องเธอออกจากหัวไม่ได้ ขนาดตัวเองยังรู้เลยว่าเพี้ยน แต่ไม่อาจหักห้ามใจได้

แต่ทว่าคืนวันสิบลานนั้นกลับถึงคราวยุติลงอย่างกะทันหัน

คืนหนึ่งหลังรับประทานอาหารเย็น ขณะโซตะกำลังจะกลับห้อง “รอเดี๋ยว” ซินจิร้องเขาไว้ “มีเรื่องจะคุยด้วย นังลิ” เขาเข้าไปโซฟาในห้องนั่งเล่น โบกหน้าของพ่อเรียบเฉยทำให้โซตะหวาดหวั่น

โยสึเกะออกจากห้องไปอย่างเงียบๆ เพราะรู้สถานการณ์ดี ส่วนซิมะโกะกำลังล้างจานชามอยู่ในห้องครัว

พ่อโซตะนั่งลงบนโซฟา ซินจิจีนั่งตรงกันข้ามก็เอ่ยปาก “ดูเหมือนลูกกำลังคบหากับเด็กผู้หญิงอยู่สินะ”

คำพูดนั้นส่งผลให้โซตะแทบสะดุ้งตัวลอย “ทำไม...”

ทำไมพ่อถึงรู้เรื่องทะเลคะมิ นี่ก็ไม่ออกเลย

“หรือว่าพ่ออ่านอีเมลในคอมพิวเตอร์...”

ถ้าเป็นเช่นนั้นคงอภัยให้ไม่ได้ แต่คำพูดถัดมาของพ่อไม่เปิดโอกาสให้โซตะคัดค้าน

“พ่อบอกแล้วใช่ไหมตอนซื้อคอมพิวเตอร์ ว่าจะเช็คเนื้อหาแบบไม่เตือนล่วงหน้า”

“อ๊ะ...”

จริงด้วย สัญญากันไว้แบบนี้เนี่ยนา ตอนนั้นเขาเห็นว่ายังไงก็ได้ แต่หลังจากผ่านไปหนึ่งปีเขาดันลืมเสียสนิท ถ้าอย่างนั้นจนถึงตอนนี้พ่อก็ยังคงยโสต่อสองเนื้อหาในคอมพิวเตอร์ของเขาตลอดเลยนั่นแหละ

“แม่เขาบอกว่าช่วงนี้ทำทางลูกแปลกๆ ออกนอกบ้านประจำและไม่ค่อยสนใจการเรียน ดั่งนั้นถึงจะลำบากใจ แต่ก็จำเป็นต้องเช็คดูอีเมลของแกครั้งนี้เป็นครั้งแรกสินะ”

โซตะเบือนหน้าหนี เขาเจ็บใจ แต่เถียงไม่ออก

“โซตะ แกเพิ่งจะอยู่มัธยมต้น เร็วเกินไปที่จะคบกับเด็กผู้หญิง”

“ไม่ได้ทำเรื่องอะไรแปลกๆ ลักหน้อย แค่นัดเจอแล้วก็คุยกันแค่นั้นเอง”

“ตอนนั้นจำเป็นต้องทำเรื่องนั้นด้วยเหรอ เรื่องอื่นที่ควรทำมีถมเถ”

“ทำอยู่ไง ไม่เคยโดดเรียนด้วย”

“อย่ามาโกหก ส่งอีเมลวันละตั้งหลายสิบรอบจะเอาเวลาที่ไหนไปตั้งใจเรียน”

คำพูดนั้นทำให้โซตะเข้มนมองพ่อ พอนึกว่าพ่อไล่อ่านอีเมลของเขาทีละฉบับ ความโมโหก็คุกรุ่นอีกครั้ง

“อะไร ทำหน้าแบบนี้” ชินิจ้องเขม็งตอบ

โซตะลุกขึ้น เดินก้าวเท้ายาวไปยังประตู

“เฮ้ย พ่อยังพูดไม่จบ”

เขาเดินพ่อแล้วออกจากห้องนั่งเล่น จากนั้นก็เดินขึ้นบันได เมื่อถึงห้องเขารีบเปิดคอมพิวเตอร์แล้วลบอีเมลโต้ตอบกับทะเลาะที่เก็บไว้ในโปรแกรมอีเมลทั้งหมด หลังจากนั้นเขาเขียนอีเมลฉบับใหม่ มีเนื้อหาความดังต่อไปนี้

สบายดีไหม ทางนี้คิดเรื่องแย่มากๆ โคตรโมโหเลย แต่คงเล่าละเอียดไม่ได้ แต่ผู้ใหญ่เนี่ยแย่มากๆ อยากรู้เรื่องทะเลาะเร็วๆ จัง ถ้าได้เห็นหน้าทะเลาะคงโล่งใจ

ท้ายข้อความเขาแปะอีเมลติดคอนแสดงความรักแล้วกดส่ง ทะเลาะ

ชะอย่าง เดียวคงตอบอะไรกลับมาทันทีแน่ๆ

หลังส่งอีเมลไปแล้ว เขาลบอีเมลเมื่อครูจากประวัติการส่ง ถ้าทำตามแบบนี้ตั้งแต่แรก ชินิจิงจับไม่ได้ เขานึกฉุนกับความสะเพร่าของตนเองที่ไม่จุกใจจนถึงตอนนี้

เขาเล่นอินเทอร์เน็ตระหว่างรอคำตอบจากเด็กสาว ยังเหลือการบ้านวันหยุดฤดูร้อน แต่เพราะความโกรธเขาเลยไม่มีอารมณ์จะทำ ไม่ใช่เพราะเขาใจจดใจจ่อกับอีเมลหรอกนะ เขาแก้ตัวกับตนเอง

แปลกแะ เขาดูเวลาก่อนเอียงคอ ส่งอีเมลไปเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว แต่ยังไม่ได้รับคำตอบจากหะคะมิ เรื่องแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

อาบน้ำอยู่รีเปล่านะ เขาคิดและตัดสินใจรอต่ออีกหน่อย

ทว่าผ่านไปอีกเกือบหนึ่งชั่วโมง ก็ยังไม่มียีเมลจากหะคะมิตอบกลับมา โชตะอดรนทนไม่ไหวจนต้องเขียนอีเมลอีกฉบับ

เมื่อกี้ส่งอีเมลไป ถึงรีเปลา มั่นคาใจนะ

ตอนกดปุ่มส่งข้อความ โชตะสังหรณ์ใจไม่ดี ถ้าเกิดหะคะมิเจออุบัติเหตุเลยทำให้ตอบอีเมลเขาไม่ได้ล่ะ

เขากระวนกระวายไม่กล้าห่างจากคอมพิวเตอร์ สุดท้ายเขาก็ไม่ได้อาบน้ำและรออีเมลทั้งคืน

บ่ายวันต่อมา โชตะออกจากบ้าน มุ่งหน้าไปยังหน้าสถานีรถไฟ เพราะที่นั่นมีตู้โทรศัพท์สาธารณะ

ช่วงเช้าเขาส่งอีเมลหาหะคะมิอีกรอบว่า ช่วยบอกหน่อยว่าได้รับอีเมลรีเปลา แน่นนอนว่ายังคงไว้คำตอบเช่นเคย

เด็กหนุ่มเข้าไปในตู้โทรศัพท์สาธารณะแล้วเสียบบัตรโทรศัพท์ กดเบอร์โทรศัพท์มือถือของหะคะมิ เขากังวลว่าอาจโทรไม่ติด แต่สักพักก็ได้ยินเสียงสัญญาณเรียกสายดังสี่ครั้ง ก่อนจะมีคนรับสาย

ได้ยินเสียง ค่ะ หะคะมิไม่ผิดแน่

“อ๊ะ ฮัลโหล ฉันเอง โชตะ”

อีม เธอตอบเสียงอ่อย ไม่มีน้ำเสียงประหลาดใจ รวกับรู้ตั้งแต่ก่อนรับสายแล้วว่าโชตะโทรมา

“มีอะไรรีเปล่า เมื่อคืนส่งอีเมลไปตั้งหลายรอบไม่ได้รับเธอ”

ไม่มีเสียงตอบรับจากทะคะมิ เขาคิดว่าสัญญาณไม่ติดจนเธอไม่ได้ยิน
ฮัลโหล เขาขานเรียก

“ฉันได้ยิน” ทะคะมิพูด “ได้รับอีเมลแล้ว ขอโทษนะที่ไม่ได้ตอบ”

น้ำเสียงของเธอแข็งกระด้าง รู้สึกได้ถึงความท่างเห็น

“เกิดอะไรขึ้นรีเปล่า”

เด็กสาวเงียบไปอีกครั้ง โหตะเริ่มลนลาน ต้องมีเรื่องอะไรแน่

“ทะคะมิ...”

“ฟังนะ” ทะคะมิเอ่ยปาก “ฉันอยากให้เราหยุดแค่นี้”

“หยุดแค่นี้เนี่ย...”

“ที่พวกเราเจอกันและส่งอีเมลหากัน โทรศัพท์ก็ด้วย”

“...หมายความว่าไง”

ถึงได้บอกไป น้ำเสียงเด็กสาวหงุดหงิดเล็กน้อย “จบกันแค่นี้เถอะ
พวกเรายังเป็นแค่เด็กมัธยมต้น ยังมีเรื่องอื่นต้องทำเยอะแยะ อย่างเรื่องเรียน”

“เรื่องนั้น ทำไม่...”

เขาสับสน ทำไมจู่ๆ ทะคะมิถึงพูดเรื่องนี้ออกมา

เขาผงะ นึกถึงเรื่องที่พ่อของเขาบ่นเมื่อคืน

“หรือมีใครว่าอะไรเธอ ครอบครัวยังติดต่อกันไปหาเธอใช้รีเปล่า”

“ไม่ใช่แบบนั้น จะเป็นแบบนั้นได้ยังไงกันล่ะ ฉันคิดเองว่าเราจบกัน
ดีกว่า”

“แต่ก่อนหน้านี้ยังดูสนุกสนานอยู่เลย”

“สนุกสิ แต่แค่สนุกอย่างเดียวใช่ว่าจะดี”

“อยากจบจริงๆ เหนื่อย จะไม่เจอกันอีกแล้วสินะ”

“อืม สำหรับกะโมะซังแล้ว แบบนี้ดีกว่า”

“กะโมะซังเนี่ย...”

“ขอบคุณสำหรับทุกเรื่องที่ผ่านมานะ ลาก่อน”

“เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งวาง...”

เสียงโทรศัพท์ตัดสายดังตึ๊ด

เขายืนนิ่งอึ้งขณะกำหูโทรศัพท์ภายในตู้โทรศัพท์สาธารณะ เขาจับต้น
ชนปลายไม่ถูก ทำไม่ถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้

โชตะนึกทบทวนระหว่างทางกลับบ้าน ชินจิสืบประวัติเธอจากอีเมล
แล้วติดต่อไปหาพ่อแม่เธอเพื่อปรึกษากันว่าจะไม่ให้พวกเขาเจอกันอีกรึเปล่า
แต่ไม่ว่าจะคิดอย่างไร ก็ไม่น่าจะรู้ว่าตัวตนของทะเลจะมีได้อยู่ดี กระทั่งโชตะเอง
ก็ไม่รู้จักบ้านเธอด้วยซ้ำ นามสกุลอิบะโมโธล แต่ก็น่าจะมีจำนวนไม่น้อย
แถมตัวเธอก็ปฏิเสธว่าไม่ใช่เพราะเหตุนั้น

หลังจากนั้นเขาก็ยังส่งอีเมลไปหลายต่อหลายครั้ง แต่ทะเลก็ไม่เคย
ตอบกลับมา โทรศัพท์ไปหาก็ไม่รับสาย คงงงใจเหมินสายเรียกเข้าจากโทรศัพท์
สาธารณะ เมื่อเขาพยายามติดต่อโทร.ไปเรื่อยๆ สุดท้ายกลับได้ยินเสียงจากระบบ
แจ้งว่า หมายเลขนี้ไม่มีผู้ใช้บริการ

ความรักอันแสนสั้นในฤดูร้อนหนึ่งของโชตะมาถึงจุดจบด้วยประการ
ฉะนี้ เขากลับไปใช้ชีวิตเช่นเดิมก่อนเจอทะเล ทะเลนี่มีสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไป
ตั้งแต่ปีหน้าจะไม่ไปตลาดดอกบานเช้าอีกแล้ว เขาตัดสติใจเช่นนั้น

๑

ตอนแม่ โทร.เข้าโทรศัพท์มือถือ อะกียะมะ ริโนะ กำลังเดินเล่นอยู่ในเมืองแถวชินจูกุ ถนนชินจูกุมีผู้คนหนาตาเช่นเคย ตอนรับสายโทรศัพท์เธอรีบหลบเข้าซอยข้างทาง เพราะถ้ามีแต่หลบหลีกคนที่สัญญาจะไปมาทางด้านหน้าเกรงว่าจะฟังเรื่องของอีกฝ่ายพลาด แต่เธอก็จับใจความคำพูดของแม่ไม่ได้ อยู่ดี เธอหยุดเดินก่อนจะถามกลับว่า “เอ๋ ว่างนะคะ”

โมะโตะโกะเป็นผู้เป็นแม่พูดต่อด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเล็กน้อย “นะโอะโตะคงตายแล้ว เขาว่ากระโดดจากหน้าต่างฆ่าตัวตาย”

ริโนะยืนกำโทรศัพท์หนึ่ง

คืนนั้นเธอกลับบ้านเกิดที่โยะโกะซะมะ ปัจจุบันริโนะอาศัยอยู่คนเดียวที่โคเอ็นจิ เธอไม่ได้นำชุดที่ใส่ไปร่วมคืนเผาศพติดไว้ยังที่พัก จึงสวมชุดวันพีชสีดำที่ซื้อมาตอนคุณย่าเสียชีวิตเมื่อสามปีที่แล้ว ตอนแรกเธอกังวลว่าจะใส่ได้หรือไม่ แต่ดูเหมือนกล้ำเนื้อจะลดลงเมื่อเทียบกับตอนนั้นจึงสวมใส่ได้สบาย

โทะริอิ นะโอะโตะ เป็นญาติฝ่ายมะสะทะกะเป็นผู้เป็นพ่อของเธอ นะโอะโตะเป็นบุตรชายคนโตของน้องสาวของพ่อ

มะสะทะกะเล่าว่า นะโอะโตะกระโดดจากแมนชั่นของเขาเองก่อนรุ่งสาง เวลานั้นทั้งพ่อแม่และโทะโมะก็ถูกชายคนรองต่างหลับอยู่ในห้องของตนเอง เป็นเรื่องธรรมดาที่จะไม่มีใครสังเกตเห็น เพื่อนบ้านที่ตื่นเพราะได้ยินเสียงของตกกลับเป็นผู้พบศพสภาพเลือดท่วมตรงบริเวณแมนชั่นแล้วโทรแจ้งตำรวจ ตอนที่คนบ้านโทะริอูรู้ถึงการเสียชีวิตของลูกชายคนโตก็หลังจากตำรวจมาเยือน แล้วถามคำถามประหลาดว่า มีใครหายไปบ้างรึเปล่า ผู้เป็นแม่จึงเข้าไปดูในห้องของนะโอะโตะแล้วพบว่าภายในห้องนั้นว่างเปล่า แต่หน้าต่างกลับเปิดอ้า

“ความรู้สึกของโยะชิเอะซึ่งตอนรู้ว่านะโอะโตะคงตายจะเป็นยังไงนะ แค่นี้ภาพก็ตัวลั่นแล้ว” โมะโตะโกะดูโศกเศร้า เธอตัวลั่นเล็กน้อย โยะชิเอะคือแม่ของนะโอะโตะ

ตำรวจค้นห้องของนะโอะโตะ แต่ไม่เจอสิ่งที่น่าจะเป็นจดหมายลาตาย แต่จากลักษณะรูปคดีจึงตัดสินใจว่าเป็นการฆ่าตัวตาย เพราะความเป็นไปได้ที่จะเป็นอุบัติเหตุค่อนข้างต่ำ

“ไม่มีเหตุผลเลย คืนก่อนยังเห็นไปกินอาหารเย็นกันยกครอบครัวแล้ว ก็ไม่ได้มีที่หาผิดปกติ นี่มันหมายความว่ายังไงกันแน่” หวางคิ้วของมะสะทะกะปรากฏริ้วรอยลึก

วันรุ่งขึ้นริโนะนั่งแท็กซี่ไปหอจัดพิธีศพพร้อมพ่อกับแม่ ทั้งสามคนนั่งเฝ้าบกริบภายในรถ ริโนะประมวลสภาพความทรงจำที่มีกับนะโอะโตะ สำหรับริโนะ ในบรรดาญาติพี่น้องทั้งหลาย เขาเป็นญาติที่อยู่รุ่นราวคราวเดียวกัน พวกเขาเที่ยวเล่นด้วยกันบ่อยตั้งแต่สมัยเด็ก ไปเที่ยวกันทั้งสองครอบครัวก็เคย ที่เธอเริ่มว่ายน้ำก็เพราะได้รับอิทธิพลจากนะโอะโตะที่แก่กว่าหนึ่งปี ซึ่งได้ไปโรงเรียนสอนว่ายน้ำมาก่อนหน้าเธอ

สักพักพวกเขาเดินทางมาถึงหอจัดพิธีศพ ตอนกล่าวถ้อยคำแสดงความเสียใจกับสามีภรรยาโทะริอินั้น ริโนะเจ็บปวดจนไม่กล้ามองหน้าคู่สนทนา น้ำเสียงที่เหมือนคำออกมาของโยะชิเอะซึ่งสิ้นเครื่องตลอดเวลา

โทะโมะกิผู้เป็นน้องชายของผู้ตายนั่งตรงเก้าอี้ห่างจากคนอื่นเล็กน้อย ริโนะเข้าไปส่งเสียงทัก เขาตอบว่า ไร้ออกันคลี่คลาย เขาอ่อนกว่าเธอสองปี

เดือนที่แล้วเพิ่งกลายเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอย่างเป็นทางการ แต่รูปร่างผอมบางจึงยังดูเหมือนเด็กมัธยม

ริโนะนั่งลงข้างเด็กหนุ่ม พลังเงยหน้ามองภาพถ่ายนะโอะโตะที่ตั้งบนแท่นบูชา นะโอะโตะในกรอบรูปกำลังยิ้มแย้ม ชายหนุ่มยิ้มผมสีทอง ใส่ต่างหู เธอยังจำภาพกลุ่มหญิงสาวที่ส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดให้เขาในฮอลล์จัดคอนเสิร์ตได้

“กลายเป็นเรื่องเศร้าจนได้นะ” ริโนะพิมพ์พลังมองรูปผู้ตาย

โทะโมะเกกิถอนหายใจ “เชื่อไม่ลงเลยละ อย่างกับเรื่องโกหก”

“คือว่านะ คงมีคนถามแบบเดียวกันหลายคนแล้ว...”

“แรงจูงใจของการฆ่าตัวตายนะเธอ”

“อืม”

โทะโมะเกกิส่ายหน้าครึ่งหนึ่งก่อนตอบว่า “ไม่รู้”

“ฉันไม่รู้หรือว่าพี่คิดอะไรอยู่ เขาดูเป็นคนที่ใช้ชีวิตทุกวันอย่างเต็มที่ แต่ความจริงเป็นอย่างไรไม่มีใครรู้ บางทีพี่อาจลุ่มใจในเรื่องที่พวกเรานึกไม่ถึงก็เป็นได้”

นั่นสิเนอะ ริโนะตอบ ความจริงเธอเองก็คิดเช่นนั้น ปัจจุบันวัยรุ่นฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้น แต่กรณีที่คนรอบข้างรู้มูลเหตุค้นหาได้ยากยิ่ง

ตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าจะนะโอะโตะจะทำอะไร เขาก็มักจะเหนือกว่าคนทั่วไปเสมอ ผลการเรียนเป็นเลิศ วาดภาพเก่ง เล่นกีฬาได้รอบด้าน ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าไม่มีเรื่องลุ่ม

ปีที่แล้วชายหนุ่มลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน เขาเปี่ยมล้นด้วยพรสวรรค์หลายด้าน แต่สิ่งที่เขายึดถือเป็นอาชีพคือเส้นทางสายดนตรี เขาก่อตั้งวงสมัครเล่นตั้งแต่ช่วงมัธยมปลาย สุดท้ายก็หายมันดับนั้นมือเป็นมืออาชีพ ริโนะเคยไปฟังพวกเขาเล่นคอนเสิร์ตตามหลายครั้ง แม้เธอจะด้อยความรู้เรื่องดนตรี แต่ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างในตัวเขาเปล่งประกายอย่างแน่นอน ดังนั้นเธอจึงภาวนาจากกันบั้งของหัวใจว่าอยากให้เราประสบความสำเร็จในฐานะศิลปิน

รูปใบหนึ่งใส่กรอบประดับไว้ใกล้แท่นบูชา เป็นภาพวาดนกอินทรียักษ์ ตั้งท่าจะโฉบกระต่ายตัวน้อย

“นั่นภาพวาดของนะโอะโตะคุงเหรอ”

ไซ โทะโมะกิตอบ “ภาพวาดตอนประถมนะ”

“ประถมเหรอ” เธอมองภาพอีกครั้ง สรรพสัตว์แลดูสมจริง อย่างเธอคงไม่มีทางวาดได้แน่ “พักหลังไม่ค่อยได้วาดหรือไงนะ”

“อืม เท่าที่ฉันจำได้ พอเข้ามัธยมต้นพี่ก็เลิกวาด”

“ทำไมถึงเลิกล่ะ”

“ไม่รู้สิ เคยถามหนหนึ่ง แต่โดนพี่บ่นว่าหนวกหู”

“อืม...”

มีเค้าร่างคนลุกขึ้นยืนข้างกาย เมื่อริโนะเงยหน้ามอง อะกิยะมะ ชูจิ ในชุดสีดำชุดยิมเศร้า

คุณปู่ ริโนะเอ่ย ชูจิเป็นพ่อของมะสะทะกะและโยะชิเอะ

“ແ่ล่ยนะ” เขาตบปาโทะโมะกิแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ “กินข้าวครบทุกมื้อ รีเปลา เวลาแบบนี้โทะโมะกิต้องเข้มแข็งเข้าไว้ จะเสียขวัญก็ช่วยไม่ได้ แต่อย่าปล่อยให้ร่างกายทรุดโทรม”

“รู้แล้วนะ ญาติคนอื่น ๆ ก็รอกหุผมแบบนี้เหมือนกัน บอกว่าจากนี้ โทะโมะกิเป็นลูกคนโตนะ แต่ว่านะ มาพูดแบบนี้มันก็...” โทะโมะกิคอดตก ยกสองมือกุมขมับ

“อย่าฝืน ตอนนี่คิดแต่เรื่องของตัวเองพอ” ชูจิเบนสายตามองแทนชูซา “นะโอะโตะอายุเท่าไหรนะ แก่กว่าริโนะจังหนึ่งปีไซ่ไหม”

“ใช่ค่ะ ปีนี้จะครบยี่สิบสอง”

“ยี่สิบสองเหรอ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่จากนี้ไปดอกไม้กำลังจะแย้มบานแล้วแท้ ๆ นะ” ชูจิสอดมือเข้าไปในเสื้อนอกหยิบซองออกมา “ไม่มีโอกาสได้ให้เจ้านี่แล้ว”

“นั่นอะไร”

อืม ชูจิพูดแล้วหยิบกระดาษใบหนึ่งจากซอง

“จำได้ไหมว่าเคยไปกินข้าวด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา ริโนะจังก็น่าจะไปด้วย”

นั่นเป็นบัตรรับประทานอาหารของร้านอาหารตะวันตกชื่อดัง “ฟูกุมังเค็ง”

ปริศนาดอกไม้บายา

ซึ่งอยู่เขตนิปออมบาชิ

“จำได้” ริโนะเอ่ย “ที่ไปกินกับทุกคนสินะคะ เนื้อซุบแบ่งทอดอร่อย
สุดๆไปเลย”

ใช่ๆ ซุจิหิรึตา

“นะโอะโตะก็พูดเหมือนกัน ก่อนหน้านั้นตอนเจอกันเขาพูดถึงเรื่องนี้
ขึ้นมา บอกว่าลืมนรสชาติเนื้อซุบแบ่งทอดที่กินตอนนั้นไม่ลง อยากพา
พวกเพื่อนร่วมวงไปกินสักครั้งทำนองนี้ แถมยังเสริมอีกว่า แต่เป็นร้านหรร
ถ้าไม่ขยันเก็บเงินคงไม่ไหว”

“เห จั๊นเหรอ คุณตาถึงได้เอาบัตรรับประทานอาหารนี้มา”

“อืม แต่ไม่ทันซะแล้ว ถึงได้จะเอาบัตรไปใส่ในโลง”

ซุจิเก็บบัตรเข้าช่องแล้วสอดกลับไปในกระเป๋าด้านใน จากนั้นหันหน้า
มาหา ริโนะ “แล้วริโนะจึงเป็นยังงี้บ้าง สบายดีไหม”

“อืม...งั้นๆ นะคะ”

“ว่ายน้าล่ะ เลิกเล่นแล้วเหรอ”

โทะโมะเกะที่นั่งคอดกข้างๆ เยกหน้าพรวดด้วยความตกใจก่อนมองพวก
ริโนะ ว่ายน้...คำพูดที่ไม่มีใครกล้าเอ่ยต่อหน้าเธอ แต่ซุจิคงไม่รู้ตัวว่าเอ่ยคำ
ต้องห้ามจึงจ้องตาริโนะเขม็ง

ริโนะไม่หลบสายตา ตอบ อืม ก่อนผงกหัว “เลิกแล้วคะ ไม่ได้ว่ายน้
เลย ขอโทษนะคะ”

ซุจียื่นริมฝีปากล่าง โบกมือน้อยๆ ข้างใบหน้า

“ไม่จำเป็นต้องขอโทษ ถ้าตัวเองตัดสินใจแล้วว่าดีก็คือว่าดี”

ริโนะพยักหน้าก่อนหลบสายตา ความจริงที่ว่ากระทั่งคุณปู่ผู้สูงวัยยัง
ต้องมาเป็นห่วงทำให้เธอขายชี้น้ำ

เธอชำนาญด้านการว่ายน้ตั้งแต่เล็ก ที่โรงเรียนสอนว่ายน้เธอก็ได้
ย้ายเข้าคอร์สนักกีฬาทันที เธอลงสนามแข่งครั้งแรกและได้อันดับที่สามใน
รุ่นนักเรียนชั้นประถมสาม ช่วงฤดูร้อนตอนประถมสี่ เธอลงแข่งทั่วประเทศ
ประเภทฟรีสไตล์ห้าสิบเมตรและเข้าเส้นชัยเป็นลำดับที่หก

เส้นทางหลังจากนั้นก็ราบรื่น ไม่เจออุปสรรคขึ้นโต หญิงสาวลงแข่ง

ในสนามที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และได้ผลลัพธ์ที่ดี พอขึ้นมัธยมต้นก็เริ่มมุ่งเป้าสู่อโอลิมปิก ความจริงเธอเคยได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนญี่ปุ่นระดับจูเนียร์จนได้เดินทางไปแข่งขันในต่างประเทศมาแล้ว

โดยเฉพาะช่วงมัธยมปลายนับเป็นยุคทองของเธอ หญิงสาวลงแข่งขันอินเตอร์ไฮ^๑ สามปีซ้อนและคว้าชัยชนะทุกปี แถมบางปีก็ชนะรวดหลายรายการ ตอนมัธยมปลายปีสามเธอลงแข่งขันระดับเอเชีย แถมยังคว้าเหรียญทองในการแข่งว่ายน้ำประเภทเดี่ยวผสม^๒ แม้กระทั่งตอนนี้ริโนะก็ยังไม่ลืมเหตุการณ์ตอนมาถึงสนามบิโนะริตะ เธอถึงกับตกตะลึงเมื่อรู้ว่าเหล่าสื่อมวลชนกำลังรอคอยเธออยู่

พอกับแม่ก็พลอยดีใจจนตัวลอย ตอนเธอลงแข่งระดับประเทศ ไม่ว่าจะที่ไหน พอกับแม่ก็ตามมาเชียร์เสมอ มะสะทะกะใช้วันลาพักร้อนแบบได้รับเงินเดือนจนเกือบหมด

แต่เมื่อย้อนนึกไปแล้ว ช่วงนั้นถือเป็นจุดสูงสุดของเธอ ไม่นึกไม่ฝันว่าหลังจากนั้นสามปีจะกลายมาเป็นแบบนี้ แคว้นน้ำยังไม่อาจทำได้

เมื่อได้ยินเสียงเรียกว่า ริโนะจัง หญิงสาวก็ตื่นจากภวังค์ ชูจิวางมือบนไหล่ของเธอ

“คำตอบมีเพียงหนึ่งเดียวอะไรนั่นนะไม่มีหรอก ไม่จำเป็นต้องรีบหาข้อสรุป ไม่ว่าจะเลือกทางไหน ปูก็เข้าข้างริโนะจังนะ จะคอยเชียร์ตลอดไป ไม่เปลี่ยนแปลง”

ริโนะอมยิ้ม “หนูโอเคค่ะคุณปู ขอบคุณมากนะคะ”

ชูจิพยักหน้า อืมๆ

“ริโนะจังอยู่โคเอ็นจิสินะ”

“ใช่ค่ะ แหมนชั้นสำหรับผู้หญิง เรื่องนั้นทำไมเธอคะ”

“ใกล้บ้านของปูเลย ถ้าเลิกว่ายน้ำแล้วก็พอจะมีเวลาวางไข่ใหม่ คราวหน้า

^๑ การแข่งขันกีฬาระดับมัธยมปลายทั่วประเทศ

^๒ หนักว่ายน้ำเดี่ยวที่ใช้ท่าว่ายน้ำรวม ๔ ประเภท คือ ผีเสื้อ กรรเชียง กบ และฟรีสไตล์ โดยแต่ละท่าจะใช้ระยะทางหนึ่งในสี่ของระยะทางการแข่งขัน

มาเที่ยวลึ”

“อ๊ะ จริงด้วย จำได้ว่าบ้านของปู่มีดอกไม้เพียบเลย”

“อือ ตอนนี่ก็มีเยอะ มาดูสิ”

“อืม หนูไปแน่”

“อยากให้นะโอะโตะได้ดูดอกไม้ด้วยจัง” ชูจิเงยหน้ามองรูปผู้ตายก่อน

กะปริบตา

เวลาหกโมงเย็น คินเฝ้าศพเริ่มตื่นขึ้น พวกรีโนะย้ายไปนั่งที่บริเวณของครอบครัวผู้ตาย ขณะที่พระสวดพระสูตร เธอจึงมองผู้มาเคารพศพที่กำลังจุดธูป ้วยุ่นเยอะจริง ๆ ด้วย ช่วงสองสามปีที่ผ่านมา ชาวสารพวกนี้ไม่ต้องโทรศัพท์บอกต่อก็ส่งข่าวผ่านทางอีเมล หรือโซเชียลเน็ตเวิร์คได้ในทันที

กลุ่มเด็กหนุ่มโตเต็นสะดุดตาสามคนปรากฏตัวขึ้น พวกเขาสวมชุดสีดำทั้งตัว แต่ประดับประดาร่างกายด้วยเครื่องประดับแวววาวซึ่งเป็นสิ่งของต้องห้ามในสถานที่แบบนี้ เช่น โซ่หรือต่างหู มิหนำซ้ำสองในสามคนยังโปะเมคอัพบนใบหน้าอย่างเห็นได้ชัด

คนที่รู้ว่าพวกเขาเป็นใครอาจไม่พอใจ แต่รีโนะตีความว่าเป็นสไตล์การบอกเล่าตามแบบฉบับของพวกเขา ทั้งสามคนเป็นสมาชิกในวงของนะโอะโตะ

เมื่อทั้งสามคนจุดธูปอย่างงกๆ เงินๆ เสรีจ ก็หันไปหาพ่อแม่ของนะโอะโตะแล้วก้มศีรษะต่ำ รีโนะเห็นภาพโยะชิอะกะดหัวตาด้วยผ้าเช็ดหน้าได้อย่างชัดเจน

ที่นั่งสำหรับต้อนรับผู้มาร่วมงานจัดเตรียมไว้ในห้องแยก พอเห็นรีโนะอยู่กับโยะชิ ทั้งสามหนุ่มก็เข้ามาหา

“ไม่เจอกันนานเลยนะ รีโนะจัง” คนแรกที่ทักคือโอสึจิ มะสะยะ นักร้องนำและมือกีตาร์ประจำวง เขาตัวสูง แต่ใบหน้าที่ปล่อยยให้ผมยาวกลับเล็กเสียวจนน่าอิจฉา รีโนะเคยเจอเขาที่ฮอลล์จัดคอนเสิร์ตหลายครั้งจึงคุ้นเคยกับเขาคือ

เธอพยักหน้าตอบอึม แล้วถามว่า “รู้ข่าวเมื่อไหร่หรือ”

“มันด้อมด้อมตอนเที่ยงเมื่อวาน แต่รอเท่าไรเจ้านะโอโตะก็ไม่มาสักทีเลยโทร.เข้ามือถือ คุณแม่รับสาย ร้องให้พลางบอกว่า นะโอะโตะตายแล้ว...” มะสะยะกัตรีมฝีปาก ดูเหมือนเขาเองก็ลั่นน้ำตาได้เช่นกัน

“พวกมะสะยะซังก็ไม่เอะใจอะไรบ้างเธอ”

มะสะยะกับอีกสองหนุ่มมองหน้ากันก่อนเอียงคอเล็กน้อย

“ตำรวจก็ถามพวกเราเหมือนกัน อย่างเรื่องที่ตอนเจอกันครั้งสุดท้าย พวกเราเลยนั่งจับเข่าคุยกันอย่างมีเรื่องอะไรบ้างไหม หรือนะโอะโตะได้ส่งอะไรที่คล้ายสัญญาณเอสไอเอสบ้างรีเปลา่ นั่งคุยกันทั้งคืน แต่นี่อะไรไม่ออกสักนิด”

“กลับกันช่วงนี้เจ้านะโอะโตะกระตือรือร้นสุดๆเลย” คนพูดคือชายหนุ่มร่างเล็กชื่อเท็ตสึ มือเบสของวง “คอนเสิร์ตก็ได้เสียงตอบรับดี แถมมีคนทาบทามเป็นวงอาชีพด้วย ความจริงนี้เป็นช่วงที่ว่า เอ้า จากนั้นไปเป็นเวลาของเราแล้ว ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่นี่มันอะไรกัน ทางนี้ต่างหากที่อยากถาม”

“เพราะเป็นอัจฉริยะจริงๆละมัง” มือกลองหนุ่มชื่อคะซึเออนหายใจดังเฮ้อ ได้กลืนแอลกอฮอล์จางๆ “เรื่องที่ยัจฉริยะคิด มันเกินกว่าพวกเราจะเข้าใจ”

“คิดจะตัดบทแค่นี้หรือไง” เท็ตสึทำปากย่น

“เรื่องที่ไม่เข้าใจก็ไม่เข้าใจวันยังค่ำแหละน่า”

“พอเหอะ” มะสะยะปรามทั้งสองหนุ่ม “โทซึนะ” เขาขอโทซึริโนะกับโทโมะกิ

“แล้วกิจกรรมของวงจะอย่างไร”

มะสะยะนิ้วน้าพลางแตะต่างหู

“ยังคิดอะไรไม่ออก เรื่องที่นะโอะโตะไม่อยู่แล้วไม่ใช่แค่เรื่องขาดคนเล่นคีย์บอร์ดเท่านั้นหรอกนะ คิดว่าริโนะจ้คงจะรู้ ตอนแรกมีแค่ฉันกับนะโอะโตะสองคนที่ก่อตั้งวง”

“พี่ก็บอกเหมือนกันว่าเพราะเล่นกับมะสะยะเลยลากยาวมาจนถึงปานนี้ได้” โทโมะกิพูด “ดังนั้นที่ต้องนี้ก็ขอบคุณมะสะยะซังแน่ๆ...” หางเสียงเขาลั่นเครือด้วยความเศร้า

ปริศนาดอกไม้มาษา

“ได้ยืนแบบนั้นที่ซึ่งใจทรอก แต่เปล่าประโยชน์ หมอนั้นไม่อยู่อีกแล้ว”
มะสะยะผู้มีเสียงสูงชวนน่าฟัง แต่คำพูดเพิ่มพำนั้นกลับหนักอึ้งและแทรกซึม
ลึกไปยังก้นบึ้งของจิตใจของผู้ฟัง

๒

ส่วน หลังจากงานศพนะโอะโตะ ริโนะตัดสินใจไปเยือนบ้านอะกิยะมะ ชูจิ ที่นิชิโอะคุโบะ เธอไม่มีธุระอะไรเป็นพิเศษ แค่อยากรักษาสัญญาที่ให้ไว้ เมื่อคืนเผ้าศพให้เรียบร้อย

บ้านชายชราเป็นบ้านไม้แบบญี่ปุ่นแท้ๆ ตรงประตูเล็กมีป้ายชื่อเขียนว่า อะกิยะมะ ตั้งแต่เมื่อสามปีก่อนที่คุณย่าเสียชีวิต ชูจิก็ก้อาศัยอยู่ที่นั่นเพียงลำพัง ส่วนริโนะมาที่นี่ครั้งสุดท้ายตอนมัธยมปลาย

ชูจิกำลังรดน้ำพรวนดินดอกไม้ในสวน เธอจึงส่งเสียงทัก สวัสดีค่ะ จากทางด้านหลัง

คุณปู่หันหลังกลับมาพร้อมคิ๊ม “โง่ ดีใจที่มานะ”

ริโนะย่างเท้าเข้าไปในสวน สนามหญ้ารายล้อมไปด้วยดอกไม้จำนวนมาก นอกจากนี้ไม้ประดับและต้นไม้กระถางก็เพาะปลูกไว้เช่นกัน ถึงจะแคบ แต่นับว่าเป็นสวนพฤกษชาติขนาดย่อมเลยทีเดียว

ริโนะแทบไม่รู้จักระวังพื้นหญ้าเท่าที่รู้จักคร่าวๆ ก็พวกดอกสุซุรัน^๑ สีขาว

^๑ ดอกลิ้นแห่งหุบเขา

“คุณปู่ นี่เรียกดอกอะไรคะ” เธอชี้กระถางที่ปักดอกไม้สีแดงหลายดอก
“นั่นต้นเจอเรเนียม ตอนนี้เป็นช่วงบานสวยที่สุดพอดี”

“นี่ล่ะคะ” เธอเปลี่ยนไปชี้ดอกไม้สีม่วงที่บ้านอยู่ในกระถางใบใหญ่

“เวอร์บีนาหรือเรียกอีกชื่อว่าบิลิซาการะ^๒ เหมือนรีโนะจังมากเลย”

กระถางดอกไม้ใบเล็กซึ่งมีแต่ใบไม้สีเขียวอ่อนเพิ่งแตกใบ “นี่ดอก
อะไรหรือคะ”

“นั่นหรือ” ชูจิเข้ามาใกล้พวงจิ้งมอในกระถาง “เจ้านี่จะโตเป็น
ดอกอะไรยังไม่รู้เลย”

“เอ๋ มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือคะ”

“ก็นะ แต่ส่วนใหญ่ก็รู้พื้นฐานนะ” ชูจิเลียงตอบอย่างมีเลศนัย

“คุณปู่ดูท่าทางสนุก ชอบดอกไม้จริงๆสินะคะ”

ชูจิหรีตาก่อนผงกศิระชะ

“มนุษย์ชอบโกหก แถมยังคบบยาก ในจุดนั้นดอกไม้ไม่โกหก หากเรา
ปลูกด้วยใจก็จะเติบโตอย่างงดงาม”

“หืม”

ช่วงนี้ชูจิถูกใครหลอกเอารีเปล่านะ รีโนะสงสัย

เมื่อเข้าไปในบ้าน ชูจิต้มน้ำในครัวแล้วหยิบขวดกาแฟสำเร็จรูปออกจาก
ตู้เก็บภาชนะ

“คุณปู่ หนูซังกาแพให้เองค่ะ”

“ไม่เป็นไร รีโนะจั่งนั่งรอเถอะ”

“พูดอย่างนั้น หนูก็อยู่ไม่สุขสิ”

ห้องนั่งเล่นบ้านอะกิยะมะเป็นห้องญี่ปุ่นซึ่งหันหน้าออกไปทางสวน
สามารถชื่นชมดอกไม้ที่ชูจิตัดแต่งอยู่จนถึงเมื่อครู่ผ่านประตูกระจกได้เลย

มีไม้ตัดกิ่งวางอยู่บนโต๊ะทรงเตี้ย พอสัมผัสตรงทศแปด ภาพถ่าย
ดอกไม้สีแดงก็ปรากฏบนหน้าจอ ดอกเจอเรเนียมที่คุณปู่บอกชื่อกับเธอเมื่อครู่

“ว้าว สวยจัง คุณปู่ถ่ายรูปเก่งนะเนี่ย”

^๒ตามตัวอักษรญี่ปุ่นหมายถึง ซากุระสาวงาม

“อืม ขึ้นระอ่ะ แต่ปุ๊อยากถ่ายให้เก่งกว่านี้อีกนิด”

“เก่งพอแล้วละ ขอดูรูปอื่นอีกได้ไหม”

“อ่า ตามสบาย”

ริโนะไล่เปิดไฟล์ภาพที่อยู่ในโฟลเดอร์เดียวกันไปเรื่อยๆ ดอกไม้หลากหลายสายพันธุ์ถูกถ่ายภาพเก็บไว้ มองกลับดอกไม้สีสันทัดสีก็เข้าใจความรู้สึกที่อยากเก็บไว้เป็นความทรงจำได้เป็นอย่างดี

“คุณปู่ จะทำยังไงกับรูปพวกนี้หะอ่ะ”

“นั่นหะ...” ชูจิถือถาดใส่แก้วมัคสองใบเดินกลับมา “คิดว่าสักวันหนึ่งอยากทำให้เป็นรูปเป็นร่างนะ”

“เป็นรูปเป็นร่างยังไงหะ”

ชูจิเอ้อมมือไปหยิบสมุดโน้ตที่มีตรามหาวิทยาลัยข้างตัว

“ในสมุดจดบันทึกการเจริญเติบโตของแต่ละต้น ถ้าเสริมบันทึกนี้เข้าไปตรงภาพดอกไม้ น่าจะเข้าใจง่าย มีผู้ชายที่ปู้รู้จักทำสำนักพิมพ์เล็กๆเลย หรือก็น่าจะออกพวกหนังสือรวมภาพกับที่นั่นนะ...”

“ขอดูหน่อยหะ”

เมื่อเปิดสมุดโน้ต ตัวหนังสือเล็กๆที่เขียนด้วยดินสอเรียงราย มีวันที่และชื่อดอกไม้ รวมถึงข้อมูลการดูแลดอกไม้ชนิดนั้น

“ทำไมถึงเขียนด้วยมือละหะ พิมพ์คอมพิวเตอร์ก็ได้นี่”

“เอาออกไปเขียนในสวนบ่อย เขียนเองมันสะดวกดี”

“แต่ถ้าแปลงเป็นข้อมูลตัวอักษรจะจัดการได้ง่ายกว่าหะหะ” เธอพูดประโยคนั้นแล้วพูดไต่เต้อย่างหนึ่ง “ใช่แล้ว คุณปู่ทำบล็อกสิ ถ้าอัปเดตดอกไม้แล้วลอกโน้ตนี้ลงไปก็แก้ไขได้ง่าย แถมคนอื่นยังได้ดูด้วย ยิ่งป็นนัดเดียวได้นกสองตัวเลยนะ”

“บล็อกเนี่ยคือไดอะรี่ในอินเทอร์เน็ตหะ ไม่ค่อยชอบของแบบนั้นเลยน้ำ ยุ่งยาก” ว่าแล้วชูจิก็จิบกาแฟ

“ไม่ยุ่งยากขนาดนั้นหรอกหะ นอกจากนี้คนที่สนใจเรื่องเกษตรกรรมก็มีเยอะด้วย ถ้าได้แลกเปลี่ยนข้อมูลกับคนพวกนั้นก็น่าจะสนุกดีออก เดี่ยวหนูทำให้มัย”

“รีโนะจังจะทำ”

“แต่ก่อนเคยทำบล็อกเลยพอจะรู้ที่รีโนะคะ อุตส่าห์มีรูปดอกไม้สวยๆ ตั้งเยอะแยะ ถ้าไม่มีคนดูก็เปล่าประโยชน์คะ”

ซุจิกอดอกตรง อืม

“ก็จริงนะ จากที่คุยๆ กัน ต่อให้ควักกระเป๋าพิมพ์สมุดรวมภาพเอง คำนวณงบประมาณอย่างมากก็ได้แค่ราวหนึ่งร้อยเล่มด้วยสิ”

“ถ้าอย่างนั้นปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของเธอ ไม่ต้องห่วงนะคะ จะทำให้สวยแข็งเลย”

“แต่รีโนะจังยังไม่ใช้เธอ”

รีโนะยกแก้วมัทฉะขึ้นแต่ริมฝีปากแล้ววางลง

“ใช้ที่ไหนล่ะคะ ไม่มีอะไรทำจนลำบากใจอยู่ทุกวันนี้”

“ขยันเรียนที่มหาวิทยาลัยเข้าสิ รีโนะจังเป็นนักศึกษา”

“คุณปู่ก็แกล้งใช้เล่นนะคะ รู้ทั้งรู้ว่าหนูไม่ถนัดเรียนหนังสือ”

ฮ่าๆ ซุจิกหัวเราะปากกว้าง

“ไม่ใช่ว่าไม่ถนัดเรียน แต่แค่ทำเรื่องที่ยากเรียนไม่เจมมากกว่า”

“งั้นหรือหรือ หนูจะเจอเรื่องที่ยากเรียนใหม่”

“ทุกคนย่อมมีเรื่องที่ยากเรียนรู้ เพียงแต่การค้นหาให้เจมมันยากนิดหน่อย หากไม่คิดจะหากก็ไม่มีวันหาเจอหรือ”

รีโนะจับแก้วมัทฉะลงมือแล้วคิดว่า จริงอยู่ที่หลังจากเลิกว่ายน้ำ เธอก็ไม่ได้ทำอะไรทำเลย

“ไม่ต้องรีบร้อน” ซุจิมองด้วยสายตาอ่อนโยน “มีเวลามากเถ ช่วยปู่ทำบล็อกจนกว่าจะถึงตอนนั้นได้ไหมล่ะ”

รีโนะเผยยิ้ม ตอบว่า อืม

นับจากวันนั้น เธอเริ่มไปบ้านซุจิกเดือนละครั้งสองครั้ง ไม่เฉพาะลงภาพถ่ายและข้อมูลในบล็อก แต่เพราะอยากเขียนเรื่องชีวิตประจำวันของเขาลงไปนิดหน่อยด้วย แล้วก็แน่นอน เธอมีเป้าหมายจะปรึกษาเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับอนาคต หลังคุณปู่ทำงานเป็นผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิคในบริษัทอาหารพอเกษียณคุณปู่ก็ทำงานเป็นนักวิจัยนอกเวลาถึงหกปี เปี่ยมไปด้วยประสบ-

การันการทำงาน

สองเดือนผ่านไป ริโนะไปบ้านซูจิตามปกติ เขากำลังอ่านหนังสือเล่ม
หนาเตอะที่ห้องหนังสือข้างห้องนั่งเล่น

“ทำอะไรอยู่หรือคะ หาข้อมูลหรือ”

อឹม เขาตอบคำถามของริโนะแบบขอไปที ท่าทางใจลอย

มิโนะตบูกวางอยู่บนโต๊ะเตี้ย หน้าจอแสดงภาพดอกไม้ที่เขาไม่เคยเห็น
มาก่อน

“นี่อะไรคะ ดอกไม้ใหม่ที่เพิ่งบานหรือ”

ซูจิเงยหน้าจากหนังสือ “อឹม ทำนองนั้น”

“เห”

“ตอนริโนะจึงมาที่แรก มีต้นที่เพิ่งแตกหน่อใบใหม่ล่ะ นั่นแหละเพิ่ง
บานเมื่อเช้า”

“อ้อ ต้นนั้น” เธอนึกถึงกระถางต้นไม้ใบเล็ก จะว่าไป มันเจริญเติบโต
ทุกครั้งที่มา หลายลับตาที่ก่อนจึงถูกย้ายไปปลูกในกระถางใหญ่กว่าเดิม

มันเป็นดอกไม้สีเหลือง กลีบบางโค้งงอเล็กน้อยและงอกยาวสีทึด
ใบเรียวยาว ริโนะที่ไม่ค่อยรู้รายละเอียดเรื่องพืช ไม่รู้เลยว่าคือดอกอะไร

ริโนะเบนสายตามองสวน เห็นกระถางดอกไม้ต้นนั้นทันที แต่กลับไม่มี
ดอกไม้

“ดอกไม้มันหายไปไหนหรือคะ”

“อឹม น่าเสียดายที่โรยแล้ว”

“ว้า ั้งั้นหรือคะ”

ริโนะหยิบเมมโมริยูเอสปีจากกระเป๋าเสียบเข้าคอมพิวเตอร์ ก็อปปีไฟล์
ภาพทันที

“แล้วสรุปว่านี่คือดอกอะไรคะ”

“อឹม เรื่องนั้นนะนะ” ซูจิเก็บหนังสือคืนชั้นแล้วเดินมาห้องนั่งเล่น
“ยังพูดไม่ได้หรอก”

“เอ๋ หมายความว่าไงคะ”

“ยังไม่รู้ชัดเจน กำลังตรวจสอบอยู่เลย จากนี้แหละ”

ปริศนาดอกไม้บ้ายา

สายตาสุจิตที่มองหน้าจอคอมพิวเตอร์มีชีวิตชีวา ริโนะรู้สึกถึงความตื่นตัว
ในตัวเขา เธอเพิ่งเคยเห็นท่าทางแบบนี้ของปู่เป็นครั้งแรก

“ฉันเขียนบล็อกว่าอะไรดีคะ เขียนว่าไม่ทราบสายพันธุ์แน่ชัดไหม”

ริโนะถาม สุจิน้ำตึงขึ้นมาทันที

“ไม่ละ อย่าเขียนเลย ห้ามลงเรื่องดอกไม้”

“เอ๋ ทำไมล่ะคะ”

“บอกรายละเอียดไม่ได้ ยังไงก็ตาม ถ้าลงบล็อกไปละก็ เป็นข่าวใหญ่
แน่ นี่ยังเป็นความลับระหว่างปู่กับริโนะจั่งเท่านั้น เข้าใจนะ”

น้ำเสียงเฉียบขาด แต่แวตาสายซrakลับส่องประกายด้วยความ
คาดหวังล้นปรี่ สำหรับสุจิต นี่อาจเป็นเหตุการณ์ที่น่ายินดีอย่างยิ่งก็เป็นได้

“เข้าใจแล้ว ฉันหนูจะไม่บอกเรื่องนี้กับใคร”

“โทษทีนะ แต่คิดว่าสักวันหนูคงเข้าใจ” สุจิตใช้ปลายนิ้วลูบไล้ภาพ
ดอกไม้สีเหลืองที่ฉายบนหน้าจออย่างทะนุถนอม